

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/532/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612208840
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6612208840.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci žalobcu BBF capital a. s., Námestie SNP 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 618 268, zast. Mgr. Anetou Tabačkovou, advokátkou, Námestie SNP 17, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 14C/55/2012-119 zo dňa 23.11.2012, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu o zaplatenie 11 067,23 Eur s príslušenstvom zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca svoj nárok opieral o skutočnosť, že B.. B. Y. si po odvolaní z funkcie súdneho exekútora a s tým súvisiacim vylúčením z výkonu exekúcie v konaniach vedených na jeho úrade v prospech žalobcu ako oprávneného v exekučných konaniach nesprávne, v rozpore s vyhláškou MS SR č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách exekútorov, vypočítal výšku odmeny za výkon exekúcie, keď ako základ pre výpočet odmeny nesprávne použil výšku vymáhanej pohľadávky v zmysle § 4 ods. 1 citovanej vyhlášky a nie výšku skutočne vymoženej časti pohľadávky v zmysle § 16 ods. 2 citovanej vyhlášky. Takýmto konaním súdneho exekútora je žalobca ukrátený na svojich právach a bola mu spôsobená škoda. O sumu takto nesprávne vyúčtovanej odmeny exekútora sa znížila výška plnenia, ktorú od B.. Y. v jednotlivých exekučných konaniach mal žalobca ako oprávnený obdržať tak, ako je to uvedené vo vyúčtovaniach jednotlivých exekúcií oznámených žalobcovi náhradníkom odvolaného súdneho exekútora B.. B. Y., a to B.. M.F.. Svojho nároku sa žalobca domáhal v zmysle ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, písm. a), § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd pri posúdení veci bol toho názoru, že pokiaľ si súdny exekútor B.. B. Y. ponechal finančné prostriedky, ktoré mu nepatria, došlo na jeho strane k zväčšeniu majetku a naopak, na strane oprávneného k jeho zmenšeniu v prípade skončených exekúcií a pokiaľ sa takáto skutočnosť preukáže, žalobca si môže svoje nároky uplatniť voči B.. B. Y. žalobami v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom až v prípade, že by tieto jeho nároky, ktoré by sa preukázali ako oprávnené, nebolo možné uspokojiť od uvedeného subjektu, mohol by sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR. Mal za to, že žaloba je v tomto štádiu predčasná čo sa týka tak skončených exekúcií, ako aj prebiehajúcich, a preto ju z tohto dôvodu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného v čase rozhodnutia okresného súdu) a žalovanému ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, pretože tieto si žalovaný neuplatnil.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1, § 5 ods. 2, a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a argumentoval, že pokiaľ v ustanovení § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je zakotvená zásada subsidiarity, uplatňovaná medzi dvoma právnym predpismi, pričom priama zodpovednosť súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku sa uplatní až vtedy, keď osobitný zákon (ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z.) neustanovuje inak, nie je potom dôvod a ani zákonný predpoklad uplatniť si nárok na náhradu škody alebo vydanie bezdôvodného obohatenia najskôr u súdneho exekútora B.. B. Y., a až potom, keď uspokojenie jeho nároku sa stane nemožným, obrátiť sa s týmto nárokom na príslušný súd podaním žaloby voči Ministerstvo spravodlivosti SR z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Vzhľadom na nesprávny úradný postup súdneho exekútora žalobcovi, ako oprávnenému v jednotlivých exekučných konaniach, vznikla škoda, spočívajúca v rozdiel medzi odmenou, ktorá odvolanému súdnemu exekútorovi B.. B. Y. patrila podľa § 16 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. a odmenou, respektíve sumou, ktorú si B.. B. Y. ponechal. Taktiež žalobca argumentuje, že skutočnosť, že exekučné konania neboli doposiaľ zastavené, ale ešte stále prebiehajú, nie je rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie vzniku škody. Pokiaľ už pôvodný exekútor B.. B. Y. vymohol určitú časť vymáhanej pohľadávky, novoustanovený exekútor B.. M.F. už nemôže pre tú istú účasť pohľadávky vykonávať exekúciu znova. Skončenie exekučných konaní v tomto prípade nie je právne relevantnou podmienkou pre určenie, či škoda vznikla a v akej výške. Podľa názoru odvolateľa právne relevantnou skutočnosťou pre určenie vzniku škody je okamih odvolania súdneho exekútora B.. B. Y. z vykonávania exekučnej činnosti, nakoľko k tomuto okamihu bolo zrejmé, v akej výške sa podarilo vymôcť pohľadávku a v akej výške mu vznikol nárok na odmenu podľa § 16 ods. 2 vyhlášky. Pokiaľ exekútor vymohol časť z celkovej vymáhanej pohľadávky a bol oprávnený na odmenu vypočítanú len z tejto skutočne vymoženej pohľadávky (nie z celkovej vymáhanej pohľadávky), potom zvyšná časť vymoženej sumy po odpočítaní tejto odmeny prislúcha oprávnenému a mala aj byť vyplatená oprávnenému. Finančné vyúčtovanie spisu sa vykonáva podľa ustanovenia § 16a Exekučného poriadku ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora, a nie ku dňu skončenia exekučného konania, tak ako to uvádza prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí. Odvolateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by prijal záver prvostupňového súdu, že najprv si mal uplatniť nárok voči súdnemu exekútorovi a až potom, ak by tieto nároky nebolo možné uspokojiť od tohto subjektu, by sa mohol obrátiť so svojim nárokom na príslušný súd titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vzniká tu odôvodnená obava, že jeho nárok na uplatnenie náhrady škody by sa už premlčal. Žalobca v závere odvolania uviedol, že takýmto postupom bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, keď nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňový súd vydal nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ by aj išlo o predčasne podanú žalobu, žalobca je toho názoru, že to nie je dôvod na jej zamietnutie, najmä vzhľadom na reálnu možnosť premlčania jeho nároku a súd mal konanie prerušiť podľa § 109 ods. 2 písmena c/ O.s.p., nakoľko prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolateľ z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť mu trovy konania, alternatívne, že súd preruší konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., respektíve napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 14Co/31/2013-142 zo dňa 10.09.2013 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom odvolací súd konštatoval nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa s prihliadnutím na ust. § 5 ods. 2 a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Poukázal na to, že ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré ustanovuje, že exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, avšak výlučne len v prípade, ak osobitný zákon, ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, neustanovuje inak. Táto osobitná právna norma (zákon č. 514/2003 Z. z.) však upravuje presný procesný postup subjektu, ktorý sa domáha náhrady škody zo zodpovednosti pri výkone verejnej moci a v zmysle ktorého zákona aj žalobca doposiaľ správne a zákonne postupoval. Poukázal na to, že na osobitné postavenie súdneho exekútora priamo pamätá aj táto osobitná právna norma, nakoľko § 4 ods. 1, písm. a) bod 3 výslovne ustanovuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku). Poukázal na to, že predmetný názor odvolacieho súdu zodpovedá ustálenej

judikatúre. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k účastníkom exekučného konania (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 58/2009, ktoré podrobne rieši postavenie exekútora pri výkone exekučnej činnosti, ako aj charakter vzťahov medzi súdnym exekútorom a účastníkmi exekučného konania). Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nesprávne a nezodpovedá existujúcemu právnomu stavu veci. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. zrušil v celom rozsahu a vec podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

5. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ považoval to, že odvolacím súdom vyslovený právny názor nie je správny, nezodpovedá skutkovo a právne v rovnakých veciach rozhodovacej činnosti všeobecných súdov i Ústavného súdu SR (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2013, sp. zn. 16Co/391/2012 v spojení s potvrdeným rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 12.10.2012, č. k. 9C/65ú2012-64, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.06.2013, sp. zn. 14Co/221/2012, sp. zn. II.ÚS 165/2012, sp. zn. II.ÚS 4/2012), ide o odchylenie sa z vlastnej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach, čím je dotknutý princíp právnej istoty, ktorého komponentom je predvídateľnosť práva, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo zakladá i arbitrárnosť v rozhodovaní a porušenie práva na spravodlivé konanie. Z citovaných rozhodnutí je zrejmé, že záver odvolacieho súdu, podľa ktorého na strane súdneho exekútora nemôže vo vzťahu k účastníkom exekučného konania dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, je nesprávny. Interpretácia poskytnutá odvolacím súdom je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe a odklonom od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody rozhodnutia, ktorými súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Nesprávny názor odvolacieho súdu je pre súd prvého stupňa záväzný, ďalej sa ním musí riadiť, a preto v ďalšom priebehu konania sa žalovanému odníma možnosť konať pred súdom, lebo s takto vysloveným názorom nemôže polemizovať, čo možno označiť za zásah do jej práv na spravodlivé rozhodnutie založené na riadnom odôvodnení.

6. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného v dovolaní. Poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré odporujú argumentácii žalovaného a svedčia o odlišnom používaní i výklade komentovaných právnych predpisov súdmi (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 58/2009 zo dňa 14.01.2010, sp. zn. 2Cdo 48/2010 zo dňa 21.12.2010, sp. zn. 2Cdo 155/2011 zo dňa 21.12.2011 prezentujúce názor, že pri kolízii nárokov má vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na bezdôvodné obohatenie prednosť nárok na náhradu škody).

7. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 8Cdo/142/2014 zo dňa 03.06.2015 uznesenie krajského súdu zo dňa 10.09.2013 sp. zn. 14Co/31/2013 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že je nesporné, že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sa v danom prípade opiera o ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., pričom predpokladom jeho naplnenia sú nedostatky konania pred súdom prvej inštancie pokiaľ ide o právne posúdenie vecí a v tejto súvislosti i nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Odvolací súd súdu prvej inštancie vyčítal nesprávne právne posúdenie vecí, pričom však odvolací súd neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré v doterajšom priebehu konania neboli súdom prvého stupňa zistené i keď boli pre rozhodnutie potrebné. Absencia dôvodov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie zakladá nepreskúmateľnosť odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia i pochybnosť o tom, či boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. Dovolací súd dospel k záveru, že v dôsledku nedostatku odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, čo je výsledkom procesného pochybenia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), žalovanému bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom možno totiž považovať každý nesprávny postup súdu, ktorý v opravnom konaní bráni možnosti vecného preskúmania veci a v ňom dosiahnuť meritórne rozhodnutie. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 CSP a § 380 CSP a

bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1, písm. b) CSP zrušil a v zmysle § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, považuje za potrebné poukázať na to, že od 01.07.2016 nadobudol právnu účinnosť nový procesný predpis, a to zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý sa v zmysle vyššie uvedených prechodných a záverečných ustanovení použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

11. Preskúmaním vecí odvolací súd mal za preukázané, že žalovaný napadol výrok rozhodnutia okresného súdu z dôvodu, že má za to, že v konaní došlo k vadám v zmysle § 221 ods. 1, písm. f) O.s.p. (platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu, ako aj v čase podania odvolania), keď namietal, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., keď namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pričom odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca (ako oprávnený v rôznych exekučných konaniach voči viacerým povinným) sa domáhal voči Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, písm. a) bod 3, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 11 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci dôvodiac, že mu vznikla škoda nesprávnym úradným postupom pôvodne povereného súdneho exekútora B.. B. Y. v konkrétnych exekučných konaniach vedených u tohto súdneho exekútora pod sp. zn. EX 10370/96, EX 10093/97, EX 10095/97, EX 10357/96, EX 10082/92, EX 10097/97, EX 10105/97, EX 10109/97 a EX 10110/97 tým, že odvolaný súdny exekútor B.. B. Y. si nesprávne, v rozpore s vyhláškou MS SR č. 288/1995 Z. z., vypočítal výšku odmeny za výkon exekúcie, keď ako základ pre výpočet odmeny nesprávne použil výšku vymáhanej pohľadávky v zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky a nie výšku skutočne vymoženej časti pohľadávky v zmysle § 16 ods. 2 cit. vyhlášky. Týmto konaním súdneho exekútora žalobca mal byť ukrátený na svojich právach a bola mu spôsobená škoda, pretože o sumu takto nesprávne vyúčtovanej odmeny exekútora sa znížila výška plnenia, ktorú od B.. B. Y. v jednotlivých exekučných konaniach mal žalobca ako oprávnený obdržať tak, ako je to uvedené vo vyúčtovaniach jednotlivých exekúcií oznámených žalobcovi náhradníkom odvolaného exekútora súdnym exekútorom B.. M.F.. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR, ako orgán príslušný v zmysle ust. § 4 ods. 1, písm. a) bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej súdnym exekútorom pri výkone verejnej moci, a to podaním zo dňa 27.07.2001, ktoré bolo MS SR doručené dňa 19.09.2011. MS SR stanoviskom zo dňa 14.03.2012 žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosti nevyhovelo, a to vzhľadom na prebiehajúce exekučné konanie, v dôsledku čoho nebolo v jeho prípade preukázané kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody.

13. Podľa § 3 ods. 1, písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

14. Podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

15. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia svojho nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že ústavnoprávny základ nároku na náhradu škody v prípade nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci je daný článkom 46 ods. 3 Ústavy SR - ústavný zákon č. 460/1992 Zb. a svoje konkrétne vyjadrenie našiel v osobitnom zákonom predpise, a to Zákone o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, zákon č. 514/2003 Z. z., čím došlo k zákonnej úprave riešenia situácií, pri ktorých sa javí preskúmvacia a následná prípadná zrušovacia, resp. zmeňovacia činnosť orgánov verejnej moci, ktoré preskúmvajú zákonnosť rozhodnutí, resp. správnosť úradného postupu, ako nedostačujúca. Dôvody tejto nedostatočnosti môžu spočívať tak v potrebe výraznejšej ochrany základných princípov právneho štátu, ako aj v potrebe dôraznejšej garancie základných práv a slobôd poškodených subjektov. Predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci taxatívne tak, že v nadväznosti na prejednávaný prípad týmito sú:

1. existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu;
2. vznik škody;
3. príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom;
4. zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom;
5. predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom;
6. neuspokojenie nároku na náhradu škody príslušným orgánom do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

V prejednávanom prípade sa okresný súd vôbec nezaoberal splnením predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, ktorej sa podanou žalobou žalobca domáhal, keď dospel k záveru, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora B. B. Y., a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia a až následne, pokiaľ by tieto jeho nároky, ktoré by sa preukázali ako oprávnené, neboli možné uspokojiť od tohto zodpovedného subjektu, mohol sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR.

17. S uvedeným právnym názorom sa však odvolací súd nemohol stotožniť. Ak štát má byť považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nespôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov verejnej moci konať zákonne a nedopúšťať sa nesprávneho úradného postupu, na druhej strane štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv jednotlivca formou či už nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Uvedená zásada je zdôraznená v ust. § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, keď zákonodarcu stanovil, že štát sa zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nemôže zbaviť. Z uvedeného je potom zrejmé, že pokiaľ Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci taxatívne stanovuje podmienky zodpovednosti štátu za škodu, ich výpočet nie je možné rozširovať, ale ani zužovať. Zároveň posudzovanie splnenia jednotlivých podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu musí vychádzať zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy SR. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú možno objektívne vyjadriť (vyčíslieť) v peniazoch a ktorá sa prejavuje ako škoda skutočná a ušlý zisk (R 55/1971). Skutočnou škodou je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné (R 27/1977, R 5/1978). Pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora B. B. Y., a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nemožno vyvodiť, či okresný súd konaním o plnenie mienil konanie voči súdnemu exekútorovi z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle Exekučného poriadku. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení uviedol, že sa žalobca mal domáhať primárne svojho nároku voči

B.. B. Y. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že ustanovenia upravujúce občianskoprávnu zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie majú len subsidiárny charakter a samotné bezdôvodné obohatenie tak predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére v prípade, že neexistuje iný, primárny titul, ktorým môže byť napr. existencia platnej zmluvy, spôsobenie škody a pod. Záver o subsidiárnom charaktere nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia formulovaný spôsobom, že „nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody,“ bol formulovaný v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Cpj 37/78 zo dňa 21. 12. 1978, ktoré bolo potvrdené ďalším stanoviskom uverejneným pod rozhodnutím č. 25/1986, strana 299 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovisk. Vyššie uvedený záver je podporovaný aj relevantnou právnou doktrínou tak z minulosti (porovnaj V. Plecítý: Aktuálne otázky zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech, In: Právnik č. 3/1984 alebo J. Danek: Ešte k niektorým otázkam vzťahu...,) ale aj zo súčasnosti (napr. J. Fiala - M. Kindl a kol.: Občianske právo hmotné, Plzeň 2007, strana 654), podľa ktorej nároky z bezdôvodného obohatenia majú subsidiárny charakter. Vo všeobecnosti sa dá teda uviesť, že plnenie na základe bezdôvodného obohatenia možno požadovať len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu, ktorý právny názor vo svojich ostatných rozhodnutiach zastáva aj Najvyšší súd SR (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010, sp. zn. 2Cdo/155/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/123/2009).

18. Prezentovaný názor o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zhrnutý do záveru, že právo na náhradu škody voči štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nevznikne, kým poškodený má možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči subjektu, ktorý má povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať, nemožno považovať za správny.

19. Pokiaľ žalovaný v podanom dovolaní poukazoval na iné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, odvolací súd uvádza, že v súdnej veci nie je viazaný právnym názorom krajského súdu, ako súdu odvolacieho v iných veciach, pričom poukazovanie na iné rozhodnutie senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/31/2013-142 s prihliadnutím na predmet sporu, odvolací súd považuje za neprimerané s prihliadnutím na iný skutkový a právny stav veci. Pokiaľ žalovaný poukazoval na judikatúru Ústavného súdu SR (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II.ÚS 80/99) vo vzťahu k predvídateľnosti práva, odvolací súd konštatuje, že judikatúra Najvyššieho súdu SR v skutkovo identických alebo analogických veciach nie je jednotná, ktorá skutočnosť je v rozpore s princípom právnej istoty a pre odvolací súd znamená, že sa k niektorému z názorových prúdov musí prikloniť. Odchýlenie súdu od existujúcej judikatúry by pritom mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 117/2011-45). Odvolací súd po preštudovaní relevantnej judikatúry a literatúry sa priklonil k záverom vyplývajúcim zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Cpj 37/78, uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010 a 2Cdo/155/2011, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. za podmienku úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody proti štátu neustanovuje zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody uplatnenej voči súdnemu exekútorovi a spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát (žalovaný) uhradil (za splnenia zákonom predpísaných podmienok) žalobcovi ako osobe, ktorá bola oprávnenou v exekúcii, škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej tvrdí, že mu vznikla v priamej príčinnosti v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach. Naopak, spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi, ani zákonu nezodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu požiadavka, aby nárok na náhradu škody proti štátu uplatňoval oprávnený subjekt až potom, ako sa neúspešne domáhal nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. plnenia proti tomu, kto ho získal. Okresným súdom prezentovaný názor by sa podľa odvolacieho súdu mohol stať účinným liberačným nástrojom štátu, čím by bolo porušené základné právo garantované Ústavou SR v článku 46 ods. 3 (každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom), ako aj výslovné znenie § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Jednotlivé ustanovenia tohto zákona treba vykladať ústavne komfortným spôsobom tak, aby mohlo byť právo jednotlivcov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom aj účinne realizované. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť uvedené právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom, keď zároveň platí, že zodpovednosť štátu za škodu je absolútnou

objektívnou zodpovednosťou, pre ktorej vznik a existenciu nie sú podstatné žiadne ďalšie skutočnosti, ako skutočnosti predpokladané zákonom, najmä nie skutočnosť, či poškodený využil alebo nevyužil možnosť domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia proti súdnemu exekútorovi. Hore uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k uplatneniu nároku žalobcu voči exekútorovi v zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, pričom odvolací súd poukazuje v tomto smere na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.03.2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia v uvedenej veci poukázal na to, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (porovnaj napr. II.ÚS 165/2012, IV.ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnú zodpovednosť za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (obdobne II.ÚS 289/2008).

20. Pokiaľ teda okresný súd zamietol žalobu žalobcu len z dôvodov, že podľa názoru okresného súdu žalobca podal žalobu voči žalovanému predčasne, poukazujúc na tú skutočnosť, že si môže nároky uplatniť voči B.. B. Y. žalobami v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno považovať z hore uvedených dôvodov rozhodnutie okresného súdu za vecne správne.

21. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že v čase rozhodovania okresného súdu, ako aj v čase podania odvolania žalobcom existoval vo veci odvolací dôvod podľa ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., ako aj odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1, písm. f) O.s.p., pričom na vady konania pred okresným súdom bolo potrebné prihliadať aj v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že okresný súd vo veci samej pojednával dňa 22.10.2012, na ktorom pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie, z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 19.11.2012 nevyplýva, že by súd vykonal dôkaz listinami v súlade s v tom čase platným ust. § 129 O.s.p., keď podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného právneho predpisu v čase rozhodovania okresného súdu) dôkazy listinami treba vykonávať tak, že predseda senátu (sudca) ich na pojednávaní prečíta alebo oboznámi ich obsah. Tento spôsob vykonania dôkazu musí byť zrejmý zo zápisnice z pojednávania, pričom vykonávanie dôkazu celým spisom súhrne nie je správne, pretože potom nemožno posúdiť, ktoré konkrétne dôkazné prostriedky súd využil a v akom rozsahu dokazovanie vykonal (viď R 22/1979). Odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 19.11.2011, ktoré pojednávanie súd odročil len za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nie je zrejmé, či a v akom rozsahu súd vykonal dokazovanie v súlade s ust. § 129 ods. 1 O.s.p., ktoré konkrétne dôkazy, dôkazné prostriedky v rámci dokazovania vykonal. S prihliadnutím na hore uvedené okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čo bolo zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia v čase rozhodovania okresného súdu v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. Odvolací súd rovnako považoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu v zmysle § 221 ods. 1, písm. f) O.s.p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odvolací súd uvádza, že okresný súd sa žiadnym spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s uplatneným nárokom čo do jeho základu, ako aj výšky uplatneného nároku, keď nárok zamietol len na základe nesprávneho právneho názoru, že žaloba voči žalovanému je podaná predčasne z dôvodu, že žalobca si mal svoje nároky uplatniť voči B.. B. Y. (bývalému súdnemu exekútorovi) v konaní o plnenie, resp. v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže okresný súd sa žiadnym spôsobom z týchto dôvodov vôbec nezaoberal (z odôvodnenia rozsudku okresného súdu to nijako nevyplýva) uplatneným nárokom čo do jeho základu, zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci, je rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný, trpí vadou arbitrárnosti, ktorý nedostatok nemožno odstrániť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd uvádza, že princíp práva na spravodlivý proces zodpovedá povinnosti súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, pričom sa súd musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými stranami sporu, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Ak tak neurobí, založí tým nepreskúmateľnosť ním vydaného

rozhodnutia a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Podobne ako v skutkovej oblasti, tak aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež so zásadami spravodlivého procesu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vôbec nie je zrejmé, na základe akého dokazovania a akého ustanovenia právneho predpisu dospel okresný súd k záveru, že žaloba žalobcu je predčasne podaná a že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora v konaní o plnenie, prípadne v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z týchto dôvodov sa okresný súd žiadnym spôsobom ani nevysporiadal s uplatneným nárokom vo veci samej, žiadnym spôsobom ani nevyhodnotil dokazovanie, čo tiež nasvedčuje správnosti záveru odvolacieho súdu uvedeného vyššie, že okresný súd zákonným spôsobom dokazovanie v zmysle § 129 O.s.p. ani nevykonal. Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie rozsudku je veľmi významnou časťou rozsudku, a to z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Ústavný súd SR už v rozhodnutí II.ÚS 383/2006 postuloval, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia musí rešpektovať ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a obsahovať tie skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie súdu a tiež základnú myšlienkovú líniu, ktorou sa súd riadil, keď dospel k právnym záverom uvedeným v rozhodnutí. Formulačne má byť odôvodnenie rozhodnutia dostatočne pochopiteľné pre účastníkov konania a musí byť natoľko presvedčivé, aby odôvodňovalo záver uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia. Napadnutý rozsudok okresného súdu neobsahuje odôvodnenie, ktoré by spĺňalo náležitosti ust. § 157 ods. 2 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodnutia okresného súdu a ani ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku platného a účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, čo zakladá dôvod pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1, písm. b) CSP, keď rozsudok okresného súdu s prihliadnutím na rozsah jeho odôvodnenia je nepreskúmateľný a trpí vadou arbitrárnosti, ktorý nedostatok v konaní pred odvolacím súdom nemožno odstrániť, keď odvolací súd nemôže nahrádzať dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie.

22. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie v súlade s ust. § 204 CSP, pričom odvolací súd poukazuje na oznámenie súdneho exekútora B.. M.F. zo dňa 18.09.2012, v ktorom oznámení okrem iného súdny exekútor súdu oznámil, že v zmysle § 16b Exekučného poriadku (v tom čase platného a účinného) bol vykonaný audit účtovníctva vo všetkých neskončených exekučných konaniach odvolaného súdneho exekútora B.. B. Y. a bola z neho vypracovaná správa o faktických zisteniach, z ktorej jedno vyhotovenie obdržal a túto správu zaslal Okresnému súdu Lučenec k č. k. 12C/65/2012 a z týchto dôvodov nevie poskytnúť výpis z uvedenej správy. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd pri rozhodovaní vo veci uvedenej správou nedisponoval, pričom takéto dokazovanie mienil okresný súd vo veci vykonať, čo vyplýva z výzvy okresného súdu pre súdneho exekútora B.. M.F. zo dňa 14.08.2012 a jej urgencie zo dňa 12.09.2012. Po vykonaní dokazovania okresný súd rozhodne o uplatnenom nároku žalobcu a vykoná náležité právne posúdenie veci, pričom svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej rozhodne aj o návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania; ak bude mať okresný súd za to, že toto podanie nemá náležitosti riadneho podania, bude okresný súd postupovať podľa ust. § 128 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania.

23. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).